

זהה הקופה האחרונה היא לחוץ, הקופה החזקה היא לפניים. כמו זה אף בר למעליה הקופה החזקה היא לחוץ, לפניים ממנה היא קליפה קלושה, ולא שליטה בובלל, ונפתחת מצד זו ומצד זה.

ואתה פתיחה היתה באرض הקדושה בכל זמן שעובדים עבדה בראוי. בין שגרמו הפתאים, נמשכה אותה פתיחה לצד זה ולצד זה, עד שהתקרכה הקליפה הפל באחד. בין ששתמה הקליפה את המת, אז שולחת אותה קליפה עליהם, ורודה אותם מהרין לאוטו מקום.

עם כל זה, אף על גב שדחתה אותם החוצה, לא יכולת אורה קליפה קשה לשולט באותו מקום קדוש שאנו מקומו. ואם אמר, קדוש, הויאל ולא יכולת אותו אם בך, הויאל ולא יכולת אותו קליפה קשה לשולט באותו מקום קדוש, לפחות עומד قريب, שהרי אין חרבן בעולם אלא רק מצד אורה קליפה קשה?

אלא ודאי כשבחרב, לא נחרב אלא מאותו צד, בשעה שפטם את המת, וקדוש ברוך הוא עוזה שלא תשלט אותה קליפה קשה על אותו מקום, וכשדחתה את ישראל ממנה, אז הקליפה חורה ונפתחה במקדם. ומשום שהעם הקדוש לא היה שם, נῆנשה על אותה פתיחה כסוי קדוש של פרכת קלושה, לשמר את אותו מקום שלא יסתה את אותה קליפה קשה, ואוחז בכל צדדיו.

לדורות משות קדר על הארץ במקדם לא יכול, שהרי אותו כסוי קלוש אחזו, שלא ירד למטה, שהרי העם הקדוש אינו שם, ורקן לא נבנה החרבן מיום שנחביב.

ששתלת אותה קליפה קשה, לא יכולת, שהרי אותו כסוי קלוש

תקיפה אפברת תפיר, (ר"א מההוא יותר פריר) ואתפתחת מהאי סטריא (ס"א עד דאתחד ברוא דמשבנה. בהאי עלמא קליפה בתרא אחוי לבר קליפה אחוי לנו בנונא דא אוף הכא לעילא קליפה תקיפה אחוי לבר לנו מיניה אחוי קליפה גליישא ולא שלטה בה בבל ואתפתחת מהאי סטריא) ומhai סטריא.

וזהו פתיחו הוה בארץ קדיישא, בכל זמנא דפלחים פולחנא (דף קמ"א ע"א) בדקא יאות. בין דגרכיו חוביין, משיכו ההוא פתיחו להאי סטריא ולהאי סטריא, עד דאתקרב קליפה, פלא בחדא. בין דאסטים קליפה למוחא, בדין שלטת ההייא קליפה עצליהו ורדה לון לבר מההוא דוכףא.

עם כל דא אף על גב רדה לון לבר, לא יכול ההייא קליפה תקיפה לשلتה בהוא דוכףא קדיישא, דלאו אתריה אחוי. וαι תימא, אי בכி, הויאל ולא יכול ההייא קליפה תקיפה לשلتה בהוא דוכףא קדיישא, אמאי קיימא חרוב, דהא מרפה לא הויב בעילמא, אלא מסטריא דהיא קליפה תקיפה. אלא ודיי כד אתחרב, לא אתחרב אלא מההוא סטריא, בשעתה דאסטים למוחא, וקודש בריך הוא עבר דלא תשלוט ההייא קליפה תקיפה על ההוא דוכףא. ובכד רדה לון לישראל מניה, ההייא קליפה אתחררת ואתפתחת במלקדמין. ובגין דעתם קדיישא לא הו פמן, חפייא על ההוא פתיחו, חופאה קדיישא דפרוכףא קלישא, לנטרא ההוא אתר, דלא יסתום ליה ההייא קליפה תקיפה, ואחד בכל סטרוי.

למיין רבות קדר שא על הארץ במלקדמין, לא יכול, דהא ההוא חופאה קלישא אחד, דלא יהיות למטא, דהא עמא קדיישא לאו פמן. ועל דא לא אתבני חרבן, מיומא דאתחריבו. לשلتה ההייא